

CUPRINS

I. În căutarea paradisului	9
II. Strămoșii nemuritori	38
III. Călătoria faraonului în viața de apoi	64
IV. Scara spre cer	83
V. Zeii care au venit pe planeta pământ	115
VI. În zilele dinaintea potopului	156
VII. Ghilgameș: regele care a refuzat să moară	189
VIII. Călăreții norilor	229
IX. Locul de aterizare	265
X. Tilmun: țara rachetelor	296
XI. Muntele bizar	327
XII. Piramidele zeilor și ale regilor	361
XIII. Contrafacerea numelui faraonului	399
XIV. Privirea sfinxului	446
<i>Surse</i>	486
<i>Despre autor</i>	495

ÎN CĂUTAREA PARADISULUI

A fost un timp - vechile noastre scripturi ne spun -
când Nemurirea era la îndemâna omenirii.

Era o epocă de aur, când Omul trăia cu Creatorul său în Grădina Edenului - Omul îngrijea acel loc minunat, Dumnezeu Însuși umblând pe acolo în briza după-amiezei. „Și Domnul Dumnezeu a făcut să crească din pământ orice pom plăcut vederii și cu roade bune; și acolo mai era și Pomul Vieții, dar și Pomul Cunoașterii binelui și răului. Iar un râu a ieșit din Eden ca să ude grădina; de acolo s-a despărțit în patru pâraie. Numele primului este Pison... Al celui de-al doilea, Gihon... Al celui de-al treilea, Tigru... Iar al patrulea este Euftrat.”

Din roadele fiecărui copac li s-a permis lui Adam și Evei să mănânce - exceptând Pomul Cunoașterii. Dar atunci când au făcut-o (ispitiți de Șarpe) - Domnul Dumnezeu și-a făcut griji, privind problema nemuririi:

Atunci, a zis Domnul Dumnezeu:

„Iată, Adam a devenit ca unul dintre noi cunoscând binele și răul;

Și acum și-ar putea întinde mâna și să ia și din Pomul Vieții, să mănânce și să trăiască veșnic?”

Și Domnul Dumnezeu l-a izgonit pe Adam din Grădina Edenului...

Și a așezat la răsărit de Grădina Edenului heruvimii și sabia de foc care se rotea, pentru a păzi drumul spre Pomul Vieții.

Așa a fost izgonit Omul chiar din locul în care viața veșnică îi era promisă. Dar deși interzisă, el nu a încetat nici odată să-și amintească, să tânjească după ea și chiar să încerce să ajungă la ea.

Încă de la alungarea din Paradis, eroii au mers până la capătul Pământului, în căutarea nemuririi; unora li s-a oferit o frântură; și oamenii simpli au crezut că puteau avea noroc. De-a lungul timpului, Căutarea Paradisului a reprezentat o încercare individuală, dar la începutul mileniului al doilea, ea s-a transformat în efortul măreț al marilor regate.

Lumea Nouă a fost descoperită – așa ni s-a spus – atunci când exploratorii au pornit în căutarea unei noi rute maritime spre India și bogățiile ei. Adevărat – dar nu în întregime; pentru că ceea ce Ferdinand și Isabella, regele și regina Spaniei, au dorit cel mai mult să găsească a fost Fântâna Tinereții Veșnice: o fântână magică, ale cărei ape îi întineresc pe cei bătrâni și țin pe cineva tânăr pentru totdeauna, căci izvorăște chiar din Paradis.

Nu cu mult timp înainte, călcaseră Columb și oamenii lui pe ceea ce credeau că sunt insulele din India („Indiile de Vest”), stabilind o legătură între explorarea noilor teritorii și căutarea legendarei Fântâni, ale cărei ape „i-a făcut din nou tineri pe cei bătrâni”. „Indienii” capturați au fost chestionați, chiar torturați de către spanioli, pentru a dezvălui locul secret în care se găsea Fântâna.

Unul care s-a remarcat în astfel de investigații a fost Ponce de León, un soldat și aventurier profesionist, care